

[Aksel Larsen.]
 i anledning af et kommunistisk forslag, fik vi den besked, at nu ville der snart rejse et par ministre til London, og så ville de sikkert nå til en fredelig ordning med englænderne, så man behøvede ikke ligefrem at beslutte, at man ikke mere ville betragte prisaftalen som gældende. Ministrene rejste, og da de kom hjem, blev de udspurgt i luften af de danske journalister, om de havde noget godt med hjem, og den højtærede finansminister svarede journalisterne, at det havde de, for nu var da i hvert fald begge parter klar over hinandens standpunkter. Ja, jeg beder undskyldte, men de standpunkter kendte vi i forvejen, det var ikke nødvendigt at rejse til London for at lære dem at kende.

Hvad er der sket siden? Der er sket det, at man har forhandlet om disse priser og fået et tilbud om, jeg tror en 2 pct.s forhøjelse af flæskeprisen og en 7½ pct.s forhøjelse af smørprisen, men ikke mig bekendt har opnået noget som helst tilsagn om absolut nødvendige leveringer fra England til Danmark, endsige om nedsættelse af de altfor høje engelske priser på leveringer til Danmark.

Hvad de engelske leverancer til Danmark angår, er det kommet så vidt, at en del af de engelske kul, der kommer hertil, skal pumpes i land fra skibene, fordi de kommer som en blanding af kulstøv, ler og vand. Det er, hvad man leverer os fra den side, til trods for at vi dog havde en kontrakt om leverancer af kul.

Jeg vil have lov til at gentage, hvad jeg har sagt tidligere: at det, der skal til, er, at Danmark som den, der råder over de varer, England har brug for, fastsætter de priser, vi vil have. Naturligvis er det muligt! Det er ikke nødvendigt at rejse til London og holde taler, hvori man ydmygt appellerer til Englændernes goodwill, som man ved ikke eksisterer. Jeg har ikke noget imod, at man holder taler derovre, hvori man roser dem for deres dygtighed til at handle, for den synes ikke at være så ringe, når de kan skaffe sig en for Danmark så dårlig handelsaftale, men ligefrem at rose dem for deres goodwill overfor Danmark i håb om, at det skal få dem til at give os en femøre mere for flæsken og smørret, er der absolut ingen grund til.

Den højtærede finansminister sagde i Jelling ifølge „Vejle Amts Folkeblad“'s referat, at vi kan ikke forhindre, at priserne ude i verden stiger, men vi kan forhindre, at prisstigningerne ruller videre indenfor vort lands grænser, og det var den princi-

pielle vej, ministeren ville anvise ud af valuta- og inflationsvanskelighederne. Er det virkelig ikke faldet ministeren ind, at selv om vi måske ikke kan forhindre, at priserne ude i verden stiger på det, vi skal købe — dog kunne vi måske have lidt indflydelse på det, hvis vi forsøgte at sprede vore indkøb —, så kunne vi have indflydelse på de priser, andre lande skal betale for de varer, vi eksporterer, når det er varer, vi i nogen grad har monopol på.

Den højtærede minister sagde ifølge det omtalte referat på sit møde i Jelling, at Danmark trænger mere til England, end England trænger til Danmark. Jeg kunne godt lide at få det nærmere belyst. Mig bekendt er England ikke i stand til at klare sig uden levnedsmiddeltilførsler fra Danmark, medens jeg nok tror, at man kunne købe adskillige af de produkter, man nu køber i England eller gennem England, andre steder. Forholdet er det, at England simpelthen er afhængigt af Danmark, og så længe regeringen og rigsdagens flertal ikke under nogen omstændigheder vil forlange, at England skal betale en rimelig pris for de danske landbrugsvarer, så længe skal vort bytteforhold naturligvis være dårligt.

Ministeren taler om, at forhåbentlig vil produktionen herhjemme i år blive lige så stor som i fjor, ja, måske endda stigende, og derfor kunne det være, at udsigterne ikke var fuldt så triste. Det hjælper jo ingenting, hvis vi ikke får højere priser. Finansministeren taler også om, at foreløbig er vore importvarepriser steget, men vore eksportvarepriser er også, omend langsomt, i stigning, og efterhånden vil det hjælpe hvad dem angår. Det vil det jo ikke, så længe man sælger vore landbrugsvarer til England på de betingelser, hvorpå man foreløbig absolut vil sælge dem.

Jeg gentager: en væsentlig årsag til valutavanskelighederne er at søge i Englands-handelens vilkår, og det er regeringens eller rettere sagt de skiftende regeringers og det konstante rigsdagsflertals skyld, at vore vilkår for handelen med England er så ødelæggende for Danmark, som tilfældet er.

En anden væsentlig årsag til valutamanglen må søges i de fantastiske oprustningsudgifter. Jeg synes, at finansministeren skyldes os en oplysning om — jeg går ud fra, at enten han selv eller hans brain trust kan regne det ud —, hvor meget militærvæsenet koster os årlig i valutaudgifter, direkte som indirekte.

Jeg skulle tro, at tabet på Englandshandelen, altså valutatabet, og valutaudgifterne ved oprustningen tilsammen udgør